

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН
НОВАТА СТРАНИЦА НА
БЕЛЛА

chitanka.info

„Спря, загледа се в красивото езерце и седна на една пейка. В краката ѝ кацна врабче. Разтърси крилца и започна да кълве по земята, търсейки трошички. Белла се почувства като него. Свободна и щастлива. Сега беше важно да съумее да затвори една страница. Да се справи със собствените си терзания и да продължи напред.

— Аз съм силна. Ще се справя! — си каза тя и се стресна от побутване отзад.

— Здравейте! Каква хубава есенна вечер, нали!

Мъжът я поздрави с топъл глас и седна до нея. Белла се окопити бързо и се усмихна. Беше клиент на брокерската къща, в която тя работеше. Млад и красив мъж, с когото от известно време видимо флиртуваше.

— Дааа, прекрасна вечер! Да знаете какъв сън сънувах... — отговори младата жена и се зачуди колко от еротичния си сън да му разкаже. Този сън, който сънуваше от седмица и в който главен герой беше именно той...“

Белла стоеше по халат в кухненския бокс и правеше кафе. Мистериозният мъж от парка си беше тръгнал скоро, оставяйки жената приятно стоплена и спокойна. Нощта с него се бе оказала наистина чудесна.

Бяха се запознали на олющената паркова пейка и бяха тръгнали по тъмните алеи, стъпвайки внимателно по килима от опадали цветни, есенни листа, сякаш не искаха шумът от стъпките им да наруши крехката романтика, настанила се от само себе си между тях. За първи път от доста време Белла вървеше с гордо изправена глава, а кестеневите кичури танцуваха от лекия ветрец около главата ѝ. На лунната светлина кожата на шията ѝ изглеждаше млечно бяла, а очите тюркоазени. Мъжът, който се казваше Danaил, често извръщаше поглед към нея, за да се наслади на правилния профил, с гордо вирнато, леко чипо носле, гладки скули и жадни устни, малки, сладки уши... Ръката ѝ беше топла и някак пулсираща. Danaил искаше да вплете пръсти в хубавите коси, да разтрие тила ѝ и да впие устни в

нейните, но се страхуваше да не я уплаши и тя да се отдръпне. А толкова приятно му беше да върви с нея, ръка за ръка. Сякаш цял живот бе чакал този момент. Пръстите им едва-едва се докосваха, мърдаха незабележимо — двамата опознаваха ръцете си, опознаваха линията на живота си, търсейки допирна точка. Усети, че тя потрепери, свали лекото си сако и с безмълвен жест ѝ го предложи.

— Просто ме прегърни — усмихна се Белла и тогава той видя на бледия лунен лъч как трапчинка играе в ъгълчето на свенливата ѝ усмивка.

Ръката му обхвани нежното ѝ рамо, а жената се сви, почувствала закрилата, която ѝ предлага мъжът до нея.

Вървяха сами под лунната светлина, вървяха, окъпани в есента. Ръката ѝ някак естествено го обхвани през кръста и тя за миг склони глава на силното рамо. Стигнаха до края на парка, където уличните лампи разпръскваха мръсно жълти кръгове светлина.

— Искаш ли да пием по чаша вино?

Данаил се усмихна:

— Разбира се!

Спряха едно такси и прегърнати, седнаха на задната седалка. Дланта на Danaail се отпусна през рамото пред роклята ѝ и допря стегнатата ѝ гърда. Сякаш експлозия разтърси тялото на Белла. Отдавна не се беше възбудждала така от едно докосване. Под тънкия плат на роклята ѝ зърната на гърдите се втвърдиха и мека топлина се разля по шията ѝ. Тя сложи ръка в ската му и усети възбудата му. Едва издържаха да слязат от таксито и още на входа впиха устни едни в други, ръцете им шареха по целите им тела, а страстта ги изгаряше. Нахълтаха в апартамента на Белла, където тя изхлузи черната си рокля, както змия съблича кожата си. Остана гола. Бълсна Danaail, който седна в широкото кресло и застана предизвикателно пред него. Голото ѝ тяло изгря — бяло, стройно и красиво...

Но това беше снощи. Непознатият си беше отишъл. Така, както си отиваше всеки друг от живота ѝ.

Правиха луд секс. В началото нежен, опознаха всяко кътче от телата си, а после, когато потта на страстта обля телата им, се впуснаха в безконечна любов. По време на кулминацията Белла не издържа.

Трансформацията сякаш обля всичките й кръвоносни съдове, кучешките ѝ зъби се издължиха. Видя как мъжът под нея се ококори, но в следващия миг тя вече жадно прегъльща парещата от хормони кръв. Когато се успокои и тялото под нея почна да изстива, тя сякаш чу гласа на Франко:

„Няма да можеш да се контролираш. По-силно е от теб“. Къде ли беше сега, дали той поне успяваше да овладее древната форма.

П.П. По мотиви от „Нова страница“ на Даниела Паскова. Защото не всичко е такова, каквото изглежда или ни се иска да бъде!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.